

[Oluf Pedersen.]

været af Betydning for Forslagene, og Rigsdagen er nu gjort bekendt med denne Indstilling; og kan deraf se, at paa et væsentligt Omraade har Regeringen helt tilsidesat de sagkyndiges Indstilling, til Trods for at det direkte er udtalt i Indstillingen, at Forslagene maatte være en Helhed. Professor Axel Nielsen siger i „Politiken“ i Gaar, at Nationaløkonomerne anlægger samfundsmæssige Syn, medens Politikerne har Lov til at anlægge Partisynspunkter. Jeg synes nu ikke, at det er rigtigt, og særlig ikke i den Situation, vi staar i.

Naar jeg skal gaa ind paa en nærmere Omtale af vor principielle Indstilling over for de foreliggende Lovforslag, vil jeg ikke saa stærkt vende mig imod selve Forslagene — der er nogle af dem, vi endog kan medvirke til at gennemføre —, men det skal aabent siges, at efter vor Opfattelse mangler det væsentlige, set baade ud fra Virkningerne mod Inflationen og ud fra, hvad vi mener er ret og rimeligt. Derfor har Retsforbundet taget Forbehold; der var ikke Enstemmighed i Nimandsudvalget, men jeg har endnu ikke opgivet ethvert Haab om, at der heri skal ske en Ændring under Sagens Gang. Jeg kan bl. a. henvise til den højtærede Indenrigsministers Udtalelse om, at han ogsaa ønskede kraftigere Midler og haabede, at disse blev indsat under Behandlingen her i Rigsdagen. Dette Tilsagn fra Regeringen maa jeg udtale min Tilfredshed med, og jeg gaar ud fra, at det, der her tænkes paa, maa være en Grundstigningsskyld.

Jeg ved, at dette vil møde Modstand, men efter de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, antagelig dog ikke fra Venstre. Men der er jo det besynderlige — og det er med en vis Beklagelse, jeg er nødt til at sige det —, at de Folk, der taler mest om det nationale, desværre ikke har Forstaaelsen af, at til en god national Politik kræves der, at der aabnes Adgang for dansk Ungdom til Fædrelandets Jord, og selv om jeg har affundet mig med, at en gennemgribende Reform derfor maa vente, til disse Partier kan undværes og Flertallet raade, synes jeg ikke, at dette Mindretal kan have Magt nok til at opretholde en Politik, der forringer Ungdommens Stilling til Jorden.

Og dette er desværre sket under Krigen. Grundværdierne er vokset, de unge spærres ude; Pengene regerer endnu mere end før. Vi har begrænset Adgang til Pantsætning, for at de unge ikke skal komme i for stor Gæld, men denne Lovgivning spærres endnu stærkere for de unge. De maa vente, siger

man. Men det er noget rent Snak. Naar de unge bliver saa gamle, at de forelsker sig og vil gifte sig og sætte Bo, skal de ikke gaa og vente Aar efter Aar, alene fordi der er Krig og Dyrtdid. Nej, vi maa skaffe dem Adgang til Jorden. Vi har nemlig alle lige Ret til Danmarks Jord; den er nu engang Guds Gave til os alle. Og det er for meget forlangt, at vi stiltiende skal finde os i, at denne Uret vokser fra Dag til Dag, uden en alvorlig Protest, en Protest, der bør resultere i, at der heri sker en Ændring.

Det vigtigste af de foreliggende Forslag, der er stillet af Regeringen, er det om Krigskonjunkturskatten. Jeg synes, at det er ret og rimeligt at tage en Afgift af Krigsfortjeneste. Men hvorfor kun tage Afgift paa Indkomststigning, saadan som Indtægten opgøres efter de skattemæssige Regler? Den Indtægt, der skyldes Krigen, og som i Dag kun beskattes som Formue, bør ikke gaa fri. Professor Axel Nielsen siger det saaledes, at principielt er der ingen Forskel paa Merindkomst og Krigskonjunkturgevinst. Jordens Salgsværdi var før Krigen anslaaet til 5 600 Mill. Kr., efter at Staten havde inddraget $\frac{1}{3}$ som Grundskyld, men denne Værdi i Privatbesiddelse er antagelig vokset med et Beløb paa ikke mindre end 3 Milliarder Kroner, jeg gentager: ikke mindre end 3 Milliarder Kroner, og Statens Andel er faldet til ca. $\frac{1}{4}$.

Jeg spørger: Hvad har dog dette med Ret og Rimelighed at gøre? Her gennemførte vi en Kornlov, og man afviste det Forslag, vi stillede, om samtidig at paaligne en Afgift paa eventuelt deraf følgende Stigning af Jordværdien. Arbejdernes Løn holdt man nede, og nu begrænser vi yderligere Købekraften ved visse Afgifter, og jeg tror, at det er nødvendigt; men det er ogsaa nødvendigt at begrænse Jordejernes Købekraft. Ja, det er ikke blot rimeligt, hvad næppe nogen vil bestride, men jeg anser den vedvarende Stigning i Jordværdien, der omsettes til Gæld, for at være en Landsulykke. Vi kender det, som Finansministeren sagde, fra den forrige Krig, men saa maa vi ogsaa drage den fulde Lære deraf, og selv om et Mindretal maaske intet har lært, fritager det ikke os andre fra Ansvar. Alene det Forhold, at der i det sidste Aar kun er oprettet 63 mindre Landbrug, men bygget ca. 500 Landarbejderboliger med Statstilskud, maa være en Advarsel. Det er jo en forfærdelig Udvikling for dansk Landbrug, og den er ganske unaturlig skabt igennem en fejlagtig Lovgivning, som man maa bøde paa; og det er det, som i og for sig burde være Opgaven for os her i Rigsdagen.